

nøgle•hullet

22. ÅRGANG
NR. 1 · 2005

TIL LOKAL-
HISTORIEN

NYT FRA LOKALHISTORISK ARKIV & FORENING I ALLERØD KOMMUNE

Det var ikke ligefrem velhavere, der kom til at bo på de yderste små eng- og mose-
lodder på Lyng Overdrev helt ovre ved Lillerød.

Bebyggelsen kom til at ligge ud til vejen mellem Lillerød og Bregnerød – i dag kaldet
Rødpælevej, og husene var ret beskedne som dette nu forsvundne hus.

I 1915 boede Kirstine og Jacob Sørensen i det lille hus, hvor de blev fotograferet med
et barnebarn. Huset endte som hønsehus, inden det bare sank sammen sidst i
1970'erne.

I dette Nøglehul ser vi på bebyggelsen ved skovgærdet til det nordlige Ravnsholt.

PROGRAMMET

Torsdag den 24. februar 2005 kl. 19.30 på Kirkehavegaard:

GENERALFORSAMLING – Dagsorden iflg. vedtægterne.

Efter generalforsamlingen viser OLE PETERS, Lyngø, lysbilleder og fortæller om LANDEVEJE, MILEPÆLE, KILOMETERSTEN OG KGL. PRIVILEGEREDE KROER.

Tirsdag den 12. april 2005 kl. 19.30 på Kirkehavegaard:

KURVEMAGERNE I LILLERØD

En af efterkommerne fra Lillerød Spånkurvefabrik, PER-OLOF JOHANSSON viser lysbilleder og fortæller om de to svenske spånkurvemagere, der slog sig ned i Lillerød og startede spånkurvefabrikken i 1902. Frem til 1970 producerede man datidens svar på plasticposen: Spånkurven.

Lokalhistorisk Arkiv og Forening i Allerød Kommune, Kirkehavegaard, Kirkehaven 10, Lillerød, 3450 Allerød, tlf. 48 17 08 91. Åbningstid: Tirsdage kl. 9.00-13.00, samt efter aftale med arkivleder Birthe Skovholm.

Henvendelse kan også ske til:

Ole Høegh Post (formand) tlf. 48 17 53 26 (kun aften),
Wolthersvej 6, Lillerød, 3450 Allerød.

Arkivets e-mailadresse: LAFAK@mail.tele.dk – Hjemmeside: www.lafak.dk.

"Nøglehullet" er foreningens og arkivets medlemsblad. Redaktion: Birthe Skovholm og Ole Høegh Post. Tryk: Preben Jensen.

Oplag: 400 eksp. ISSN 0905-4146.

Februar 2005.

Alle kortudsnit har Copyright Kort og Matrikelstyrelsen, Rentemestervej 8, 2400 København NV.

Fotos med kendt fotograf: Allerødposten: 18 – Mogens Ebbesen: 7ø – Gunv. Bjørn Møller: 3ø – Dansk Pressefoto: 17ø – Ole Høegh Post: 3n, 6n, 8, 9, 10 – Birthe Skovholm: 20.

RØDPÆLEVEJ

af Ole Høegh Post

En af de veje, der engang forbandt Lillerød med omverdenen mod syd, var landevejen til Bregnerød og Farum. Lige som Kollerødvej fører til Kollerød, Lyngevej til Lyngø eller Allerødvej til Allerød i Blovstrød sogn, var det logisk, at vejen til Bregnerød hed Bregnerødvej.

Så enkelt er vejnettet ikke længere, og vejen til Bregnerød blev ligesom skoven brutalt skåret over af den nye aflastningsvej, Nymøllevej, i 1980. Det første vejstykke fra Lyngevej i Lillerød til Nymøllevej fik navnet Rødpælevej efter et for længst forsvundet skovløberhus. Syd for Nymøllevej fører resten af vejen, nu Bregnerød Skovvej, stadig gennem Ravnholt til Bregnerød,

Den mangestammede bøg i skovbrynet ved Rødpælehus var en portal til byen. 1961.

men bruges kun af de få, der kender siveforbindelserne. Den massive biltrafik, der engang gjorde den smalle

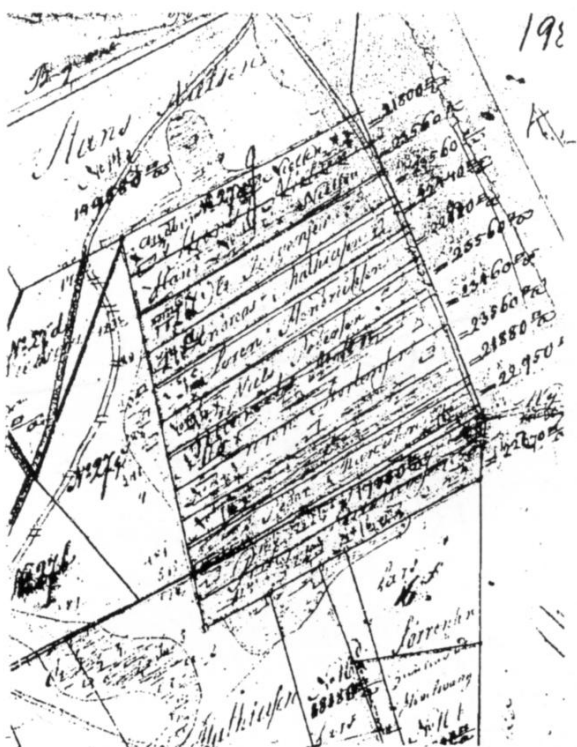
I 1980 blev Ravnholt Skov delt af Nymøllevej, og derved blev Bregnerødvej skåret over.

skovvej virkelig utryg, er flyttet til nye veje, og Rødpælevej er blevet en fredelig blind vej.

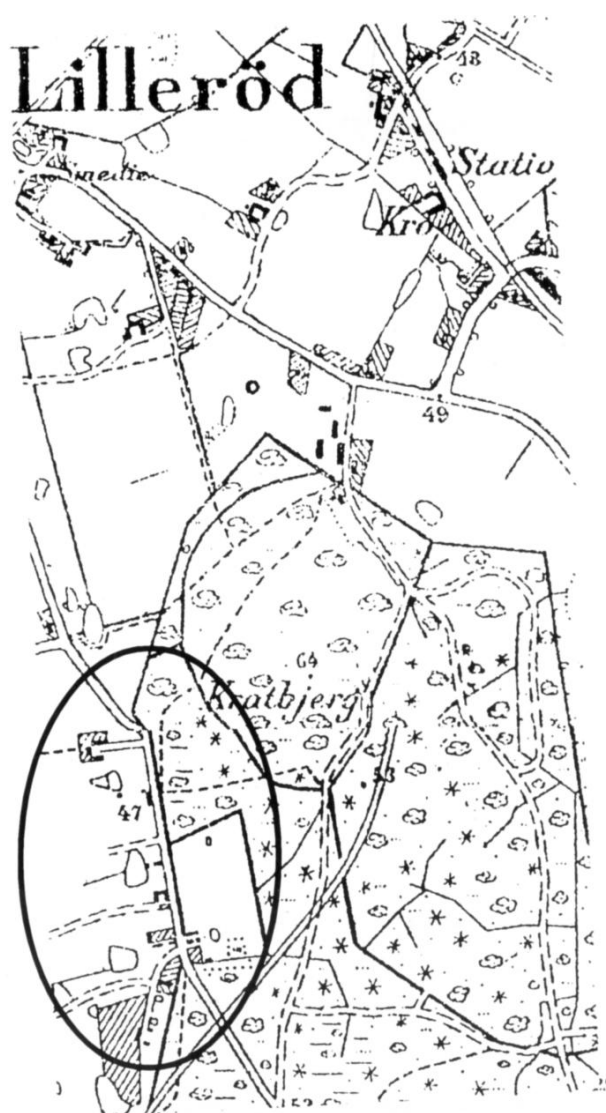
Men før 1980 var det første man mødte på vej ud af Ravnsholt mod Lillerød et nydeligt område ved skovgærdet med skovløbersted, ishuse og stråtækte huse – eller omvendt, når vi forlod byen på vej til Farum.

En hel del er der endnu, og vi vil her se lidt på vejens bebyggelse.

Området er i virkeligheden Lynges sogn, for skovgærdet danner skel – og Ravnsholt er i øvrigt delt mellem de fire sogne Lillerød, Blovstrød og sydpå Uggeløse og Farum. Men mon ikke de få beboere i det allerøstligste Lynges Overdrev har været orienteret mod Lillerød til hverdag?

Matrikelkortet fra 1813 viser det yderste Lynges: de 12 ubebyggede moselodder mellem Lyngesvej og Bregnerødvejen.

På det første målebordsblad fra 1898 ses Ravnsholts skovbryn med skovløberstedets tjenestejord og vejens bebyggelse – ret langt fra Lillerød.

På Matrikelkortet fra 1813 er området opdelt i 12 lange, smalle lodder, der hørte til Overdrevets ejendomme. Dengang må stykkerne ved skovbrynet have været moselodder med tørveskær eller græsnings-enge uden større landbrugsværdi.

I slutningen af 1800-tallet er de smalle lodder lagt sammen til færre og mere

anvendelige jordstykker, og på kortet ses 5-6 småejendomme.

Disse er hurtigt overset: udover skovløberhuset Rødpælehus med sin tjenestejord i skoven, var der tale om små landbrug, gartnerier eller blot boliger for småkårsfolk, der tog arbejde i teglværker eller landbrug.

Da Lillerød voksede for alvor i 1920-50, kom der lidt villaer og siden parcelhuse i den nordlige del af vejen.

I Arkivet har vi en del ældre fotos fra området, vi har lidt beretninger om livet der, og man kan læse sig til meget i gamle kort, men vi ved alt for lidt, så flere og bedre oplysninger er meget velkomne.

På 1947-kortet er byen kommet tættere på og bebyggelsen tydeligere markeret. De brede skraverede linier er sogneskel.

Vejen set fra syd mod Lillerød, hvor skovgården knækker. ca. 1918.

Skovrand og Rødpælehus

Sydligst ligger en stråtekt ejendom helt ind imod skovgærdet for enden af en lille sidevej (nr. 30) og udenfor de smalle moselodder. Huset har også en lidt anden status end de øvrige, for i en periode i begyndelsen af 1900-tallet var her pensionat. Det hed „Skovrand“, og det er fra den tid, vort postkort stammer (1911). I dag ses ejendommen kun lidt fra skovsiden, for skoven er nu tæt. I en periode med åben højskov, må det have set helt anderledes ud (1980).

Overfor lå så Rødpælehus; et lillebitte hegnsmændshus med det obligatoriske udhus. Navnet har vel at gøre med de statslige porte og bomme, der engang beskyttede statens skove.

Helt op i 1960'erne stod en imponerende bøg i vejkanthen, og som børn kendte vi det kun som „troldetræet“. I det lille hus har mangan en hegnsmænds- og skovløberfamilie holdt til, og det forekommer umuligt at tro på, at en af de sidste skulle have levet med 11 børn her!

Skovløberstedet havde sin lille mark, der nu er plantet til med skov, og det charmerende hus blev trist nok fjernet i begyndelsen af 1960'erne.

Huset på den anden side af vejen ved vi ikke meget om. Det er lidt nyere end de andre på vejen, og da søndagsturismen var massiv, lå der et ishus ude ved vejen (nr. 26).

Postkort fra 1950'erne: Lillerøds sydlige indfaldsvej.

Det røde stråtækte hus med tilbygningen (nr. 24) har haft gartneri og er fra slutningen af 1800-tallet.

En ældre dame fra Lillerød har fortalt sine erindringer fra sin tid som lille pige i en familie i meget små kår. Som andre gik faderen gennem skov og mose til arbejdet på teglværkerne. Gartneriet var nærmest ingenting.

Den endnu velbevarede stråtækte, trelængede ejendom (nr. 22) er vel hele vejstrækningens perle: Vi har her et husmandssted i traditionel byggestil uden voldsomme moderniseringer. Stedet har til nutid været gartneri, men faktisk ved vi i Arkivet ikke noget om det!

Lige nord for denne ejendom lå indtil 1977 et lille svært forsømt hus med gavlen helt ude i fortovet. Der var endnu lidt stråtag og en stor gammel skorsten, der antydede beboelse, men i de sidste år var det hønsehus.

Vi ved lidt om huset, der kunne være aftægtshus for nogen fra husmandsstedet. Den energiske skomager Hans Olsen, hvis erindringer LAFAK udsendte i 1988, fortæller om sine svigerforældre i det lille hus, der uden menneskelig vedligeholdelse ganske enkelt smuldrede bort. Tomten anes endnu. Se også forsiden.

Resterne af det gamle hus. I 1975 var al kalk vasket af lerklining på vestgavlen – og det primitive nordsjællandske bindingsværk ses.

For enden af den lange indkørsel ligger endnu en ejendom (nr. 20). Den er gevaldigt peppet op og domineres nu af hestefolde. På kortene figurerer stedet som husmandsbrug med navnet „Håbet“, men heller ikke her ved vi noget videre.

Ikke fordi vi kan fortælle historien om de andre huse – det har vi til gode, men det røde stråtækte hus på nr. 18 har udviklet sig betydeligt de sidste år. På det gamle foto af vejen set fra nord lyser denne ejendom op som et pænt hvidkalket bondehus med påklistret udhus. I nyere tid lå det rødmalet og ombygget (1975), indtil man i 1997 byggede helt om med nyt stort stråtag.

Rødpælevej som smal grusvej ca. 1918. Huset med stigen er nr. 18 – og er svært at genkende! I baggrunden skimtes skovløberstedet.

I 1970'erne førte man Gærdesmuttevej gennem en tom grund efter endnu en ejendom på Rødpælevej. For enden af en lille allé lå et trelænget husmandssted, som gik under navnet 'Peter Hansens gård'.

På fotoet fra ca. 1917 har huset tagpap, men det har vel oprindeligt været stråtækt.

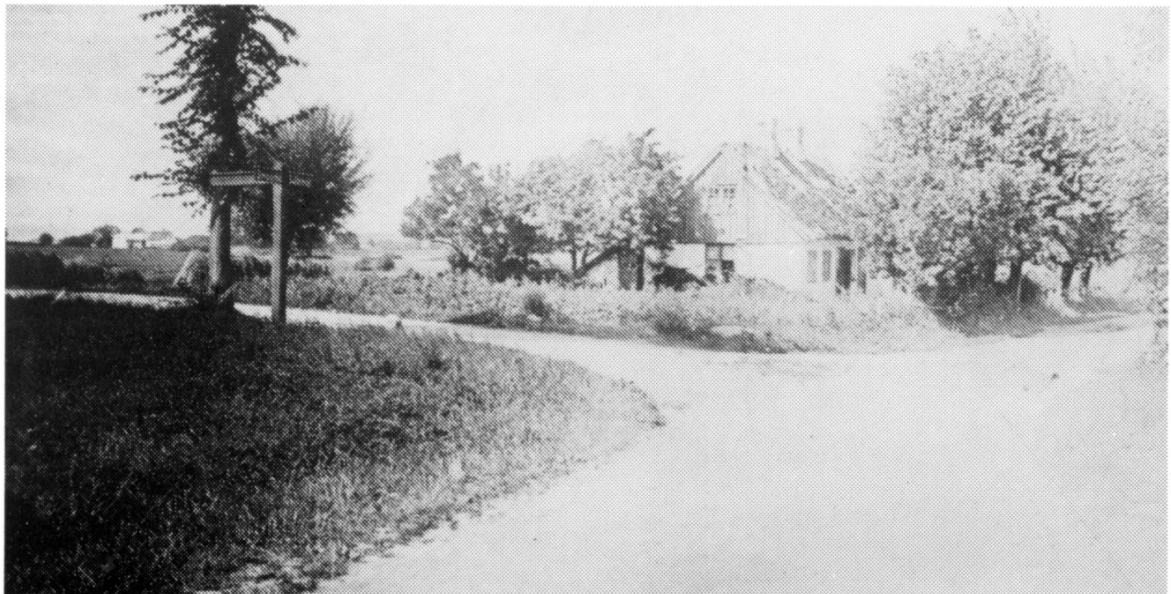

Man aner en lige linie fra Peter Hansens gamle far, Niels Hansen på klapstolen, som meget vel kan være søn af den Hans Nielsen, der er påført matrikelkortet som ejer af parcellerne helt oppe ved Lillerød-skellet (se side 4).

Til slut lidt om vejens start, her hvor (Gl.) Lyngvej drejer af mod Lyng. På hjørnet er stadig bevaret det lille stråttækte „Hyrdeledshus“, og på det andet hjørne kunne man tro, at det stråttækte, røde hus var et ombygget bondehus. Men villaen her er fra 1950'erne og ikke det, vi kalder en historisk bygning.

Det er til gengæld „Hyrdeledshuset“, som vi kender fra mange gamle fotos. Navnet stammer fra en periode, hvor Lillerødbøndernes kreaturer blev sendt på græsning på Overdrevet.

Hyrdeledshuset er med lidt god vilje stadig til at genkende i dette foto fra ca. 1918. Vejen til venstre er Gl. Lyngvej.

RETTELSE

I Nøglehullet 2004/3 har „Sætternissen“ været på spil. På s. 17 viste vi to fotografier fra „Blovstrød Teglværk“. De er fra Allerød Teglværk, og det vidste vi egentlig godt, men i kampens hede fik vi skrevet Blovstrød, fordi næsten alle vores teglværksbilleder er fra Blovstrød.

Men intet er så slemt, at det ikke er godt for noget. Vores fejltagelse fik Ove Mejslov til at fare i blækhuset og sende os følgende kommentar:

Inspireret af omtalen i Nøglehullet nr. 3 – 2004, vedrørende gamle fotografier, og herunder præsentationen af billeder fra „Blovstrød Teglværk“ – tillader jeg mig at kommentere billedteksterne, idet billederne er fra Allerød Teglværk –

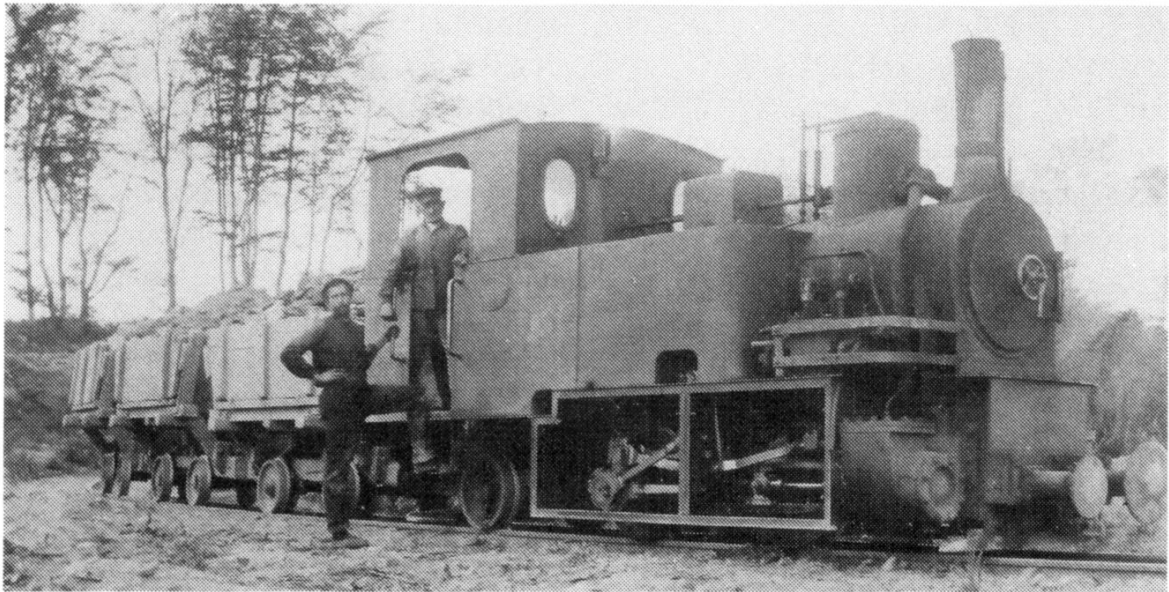
men rigtig nok tilbage fra 1950'erne. Jeg ved det, for jeg blev selv ansat som 'lappedreng' ved 'pløremøllen' i 1951, og netop billedet med pigerne, som rydder op i bunken med skæve og sammenbrændte mursten (katte) er taget ved det stikspor, som førte hen til pløremøllen for enden af den lade, pigerne står foran.

Det andet billede på siden, der viser nogle tipvogne med en lergravsarbejder foran, tror jeg stammer fra sidst i 1940'erne. Dengang var der lergrav bag mit barndomshjem i Høveltsvang, og skovbrynet i baggrunden og lergravsarbejderen, der tilsyneladende er i gang med at grave overjorden af, for at komme ned til lerlaget, der lå 40-80 cm under pløjelaget, tyder på, at billedet er fra Høveltsvang.

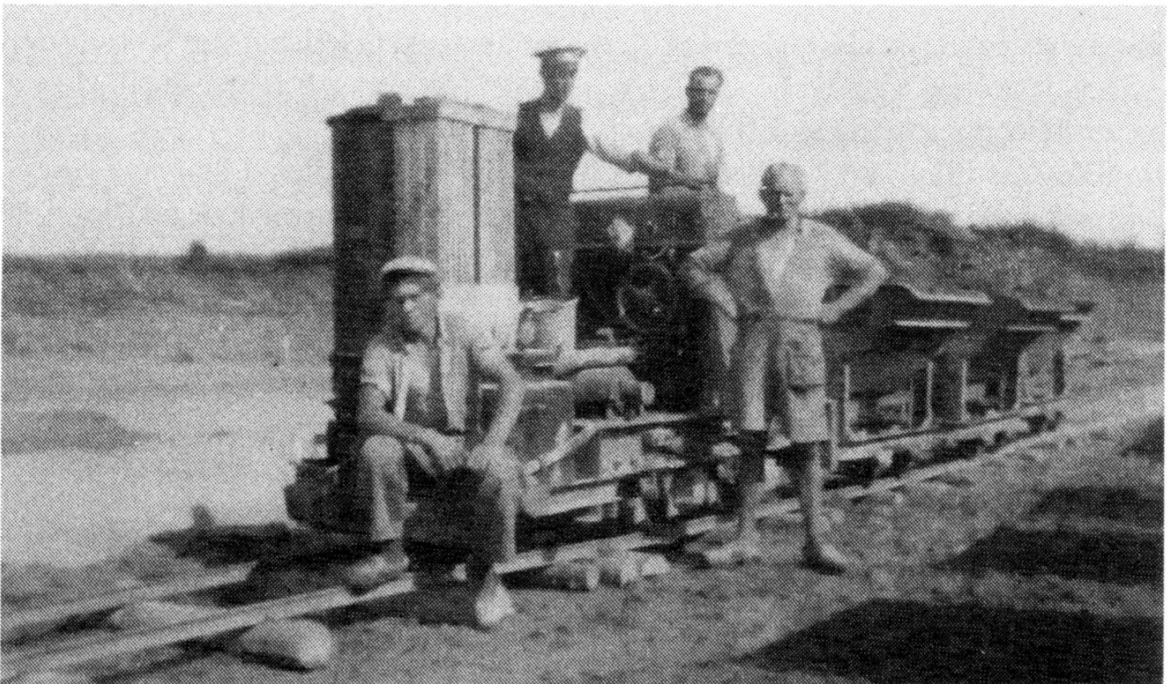
Tipvognene på Allerød Teglværk var anderledes end tipvognene fra Blovstrød Teglværk. Allerøds vogne havde en

De første mange år gravede man ler til teglværkerne med håndkraft. Her er Allerød Teglværks lertog ved at blive fyldt i en lergrav. 1920'erne?

Tipvognene på Bløvsrød Teglværk havde trækasser med lodrette sider.

Allerød Teglværks tipvogne var V-formede metalkasser. 1950'erne.

lastekasse, konstrueret som en bred V-formet jernkasse, der hvilede på bunden og var fastholdt af fire kraftige støttehager. Bløvsrøds vogne var firkantede vogne, opbygget som store trækasser og sidefjæle, der kunne åbnes, før

vognkassen blev tippet, og lermassen væltede ud.

På grund af vognenes konstruktion var det nødvendigt, at møllepasserne på Allerød Teglværk havde et modhold på vognen, før de tippede lermassen ned i

æltømøllens forkommer/ælteværket, for ellers kunne vognen hoppe af sporet. Dette modhold kaldtes et '7-tal' og var udformet således, at det lå over tipvognens vange, (hvorpå hjullejerne var fastgjort) og med en 45 graders vinkel, der sluttede i et 45 graders ombuk greb ind under skinnen, og forhindrede tipvognen i at miste sit fodfæste – især i perioder med meget vådt ler, der klæbede sig fast i jernkassen.

Pigerne på billedet var kun tre af flere piger på teglværket. Pløremøllen lå i det yderste hjørne af teglværket, ud mod „Det røde Hus“, der stadig ligger i det syd-vestlige hjørne af Lyngby Tømmerhandel. Møllen var til dels isoleret fra den øvrige del af teglværket, men der herskede en særlig samhørighed og et særligt socialt samvær på Pløremøllen. Sikkert fordi der var ansat piger i sjakket!

Pigernes opgave på teglværket var ikke at køre de tunge trillebørene med rå eller brændte sten. På pløremøllen betjente de møllen. Det vil sige de lagde 'lapperbrædder' (brædder til at sætte de nylavede mursten på) ind i møllen, og de lagde derefter lapperne med de våde mursten ud på trillebørene, som vi drenge derefter kørte ud og satte på hylderne i tørreladerne. Når murstenene efter en tid var lufttørrede og kunne håndteres, så kantstillede pigerne stenene, før disse blev kørt ind til brænding og stablet i ovnen.

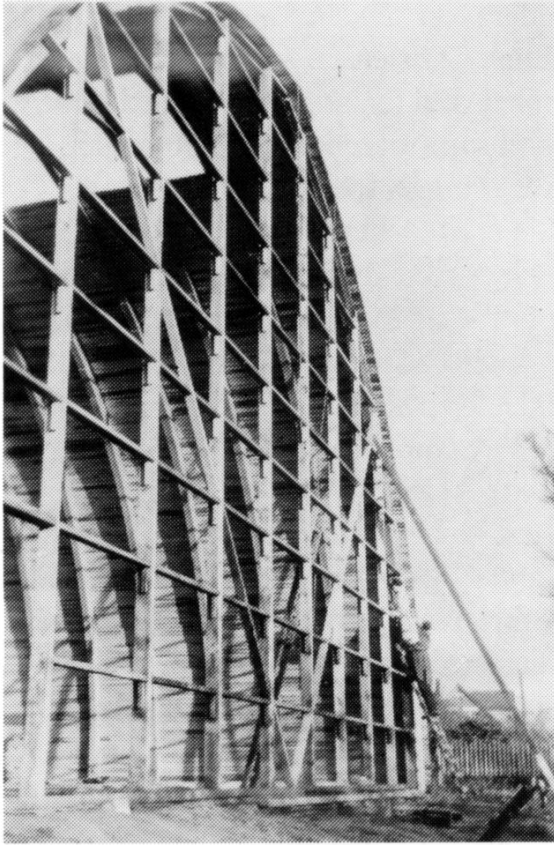
Min far var i teglværkets sidste år teglbrænder på ovnen. Far var efterhånden opslidt af det hårde arbejde – specielt i de første år, hvor alt ler blev

udgravet i hånden – og formanden, Ejner Christensen fik arrangeret det således, at far kunne slutte med et mere skånsomt arbejde som teglbrænder. Det var et meget specielt håndværk, at brænde mursten på „gammeldaws“ maner, med kulsnus og faste intervaller, og erfaring med, hvorledes flammen i fyrehullet skulle være – ikke for varm og ikke for kold!

Som teglbrænder tilbragte man tiden på ovnens loft, ovenpå de glødende mursten – kun adskilt fra dem af 1,5 m tørt sand – og det var varmt! Det var oven i købet meget varmt – men ovnloftet var hjemsted for mange „skæve“ eksisterer, der ingen andre steder havde at tage hen. Far var et diskret menneske, men han fortalte dog i fortrolige øjeblikke om dybsindige samtaler, han havde ført med „gæsterne“ på ovnen om natten. Og der var jo ikke „kun“ tale om landstrygere og vagabonder, nej, ofte var der tale om læger, advokater eller andre, hvor livets drejescene bare var kørt for hurtig, og de var „faldet af.“ Først gået fallit, konen var rejst, motorbåden og bilen samt villaen på tvangsauktion, jo, der var mange skæbner, der sad og talte fortroligt med teglbrænderen – deres eneste fortrolige... som holdt sin kæft!

Endnu engang vil jeg benytte lejligheden til at efterlyse billeder fra Allerød Teglværk. Der må ligge mange hjemme i kommodeskufferne. Aflever dem til kopiering eller som gave til Lokalhistorisk Arkiv, så de kan blive gemt for eftertiden – de er en del af vores fælles lokalhistorie!

Ove Mejslov □

En håndbygget buehal er et ret stort projekt, og de frivillige klubmedlemmer bør ikke have højdeskræk.

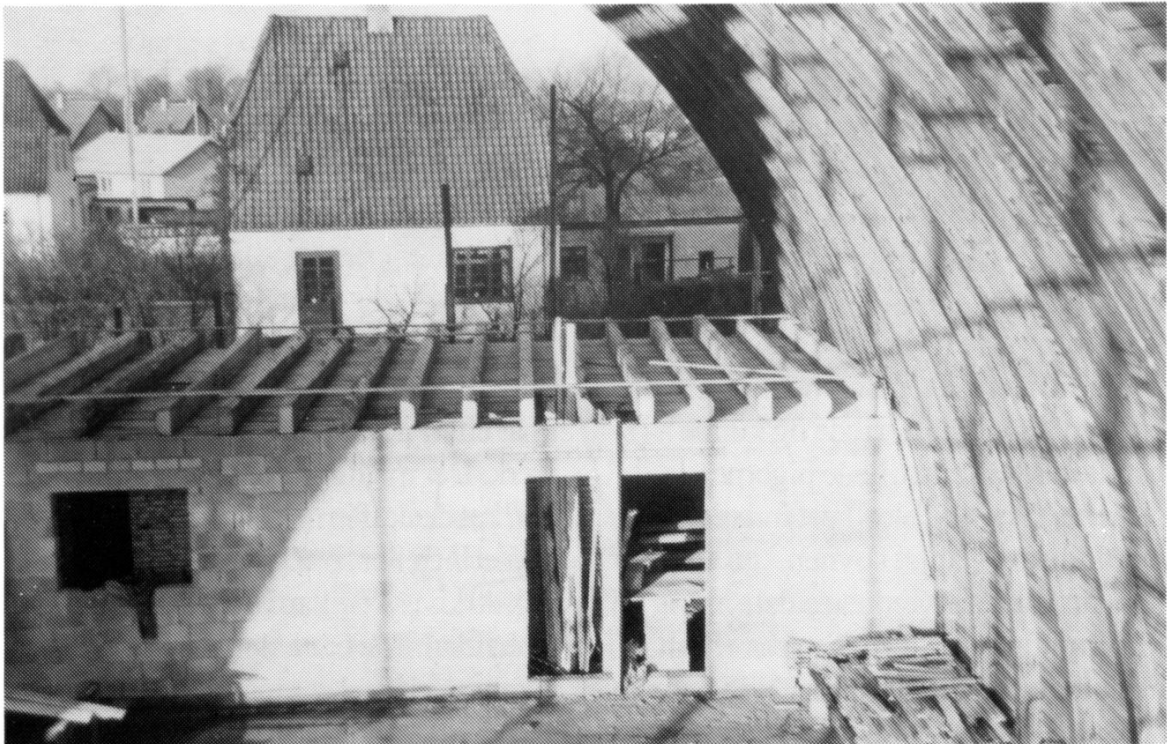
NYT I ARKIVET

Badmintonhallen snart 50 år

Et par billeder fra dengang klubmedlemmerne selv måtte bygge de faciliteter, man havde brug for. Heldigvis var mange af Lillerød Badmintonklubs spillere og venner håndværkere og praktiske folk i 1955, da de med egne hænder byggede hallen, der nu kaldes Centerhallen.

60 års jubilæum på FH

Fritz Hansens Møbelfabrik var godt etableret i Lillerød, da man markerede 60 års jubilæum den 24.10.1932. Ved den lejlighed indsatte den første Fritz Hansens søn, Chr. E. Hansen sønnerne Fritz og Søren Hansen som medejere. Billederne må vise den administrative stab, og der er flere vi gerne vil have hjælp til at sætte navn på.

Ved FH's 60 års jubilæum i 1932 indtrådte sønnerne Fritz og Søren Hansen som medindehavere af Chr. E. Hansens møbelfirma. Fritz's hustru, Musse Fritz Hansen er med på billedet, der kan være taget i Christianshavnsafdeilingen.

FH-familien og medarbejdere ved fabrikken i Lillerød, smykket med flag og snedkerdekoration.

BLOVSTRØD FRYSEBOX-CENTRAL

Det lokale frysehus Blovstrød Frysehus-Central blev lukket i sommeren 2002, og Lokalarkivet har efterfølgende modtaget dens arkiv og papirer. Derfor er det nu muligt at skrive lidt om andelsselskabets historie.

Langt tilbage i tiden har man i de private husholdninger brugt saltning, rygning og tørring til konservering af kød og fisk, mens frugt og grøntsager kunne tørres, hvis de skulle gemmes i længere tid. I 1500-tallet blev det almindeligt i Danmark at koge frugt og sukker til syltetøj, der var holdbart, hvis det var bundet godt til og blev opbevaret på et tørt sted.

Fra slutningen af 1800-tallet begyndte man at indrette ishuse til is, der skulle bruges ved nedkøling af mælk på mejerierne. Isen blev hentet på de tilfrosne søer om vinteren og savet ud i blokke, der så blev anbragt i ishuset isoleret med savsmuld eller lignende. Isen kunne holde til langt hen på sommeren, men den blev kun brugt til nedkøling, ikke konservering.

Efter Krigen fik man efter inspiration fra Amerika øjnene op for fordelene ved at nedfryse madvarer for at forlænge deres holdbarhed.

Endnu var egen fryser utopi, men snart begyndte fælles frysehuse at skyde op rund om i landet.

I 1950 gik 20 beboere i Blovstrød sammen og stiftede et andelsselskab ved navn Blovstrød Frysebox-Central.

Højesteretssagfører Ove Rasmussen var med til at starte Blovstrød Frysebox-Central i 1950, og han var formand til sin død i 1982.

I spidsen stod højesteretssagfører Ove Rasmussen, og i slutningen af marts måned skrev han til Blovstrød Kommune, for at skaffe et stykke jord, hvor man kunne bygge et frysehus. Først var det meningen, at huset skulle ligge ved siden af børnehaven, der var ved at blive bygget, men i maj ændrede man mening, og ansøgte i stedet om „det areal vest for Blovstrød Vandværk, der er uegnet til byggegrund“. Adressen var Møllestien 1, og man kunne eventuelt dele arealet med vandværket. Det blev imidlertid aftalt, at vandværket skulle købe hele arealet på 340 m² til 6 kr./m² og så leje et stykke ud til Fryseboxen for 50 kr.

Andelsselskabet tog kontakt med firmaet Helweg-Jørgensen om køb af et frysehus, og man lånte 25.000 kr. i sparekassen til hus og fryser.

Byggetilladelsen blev givet i november 1950, og midt i april 1951 gik Internationalt Isolerings Kompagni a/s – IKAS i gang med byggeriet efter Helweg-Jørgensens tegninger. Bygningen stod færdig midt i juni, og inde i frysehuset

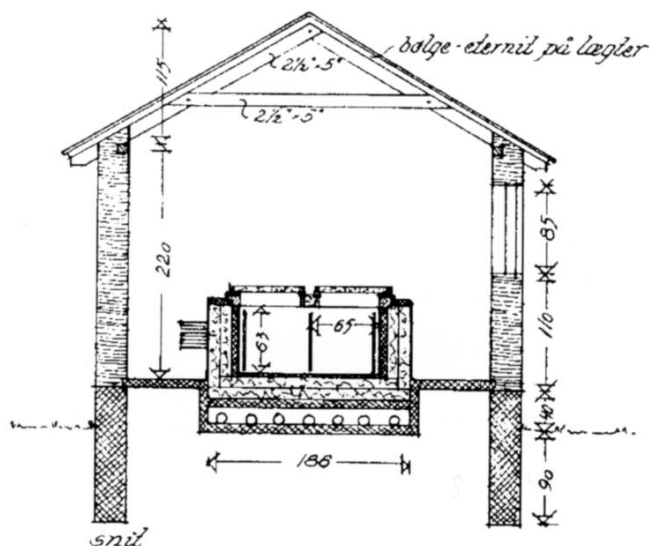
stod en stor kork-isoleret frysekumme med 24 enkelte fryseboxe med dør og egen nøgle. Der var desværre sket en stigning på både materialer og arbejdsløn siden aftalen var indgået, så man blev nødt til at skaffe yderligere 3.000 kr. for at betale alle regninger. Der blev indkaldt til ekstraordinær generalforsamling på Bløvstrød Kro d. 11.9.1951, og man besluttede her, at hver andelshaver skulle indbetale ekstra 125 kr. til dækning af startudgifterne i stedet for at forhøje lånet.

Hver andelshaver kunne frit komme og gå i frysehuset, og det var en god løsning for mange, der ikke havde plads eller råd til fryser hjemme. Nu kunne man købe en halv gris eller udnytte havens bær og frugter og selv fryse det hele ned i egen frysebox.

I 1969 blev Fryseboxen gældfri, men man fortsatte med at opkræve et årligt beløb til dækning af reparationer, rengøring m. m.

I 1972 havde Bløvstrød Vandværk ikke længere brug for arealet, hvor det gamle pumpehus lå, og man tilbød Frysebox-Centralen at købe hele jordstykket for 5.000 kr. samt at rive pumpehuset ned. Højesteretsadvokat Ove Rasmussen, der stadig var formand mente, at det var et yderst favorabelt tilbud, som man ikke kunne sige nej til, og han tilbød at låne andelsselskabet pengene med afvikling af gælden over fem år. Det blev vedtaget på generalforsamlingen, og man ejede nu jorden, hvor frysehuset lå.

Nu skulle der betales ejendomsskat m.m., så i 1974 solgte man jorden til to naboer, med ret til at have fryseboxen

Bløvstrød Frysebox-Central blev bygget efter tegninger fra Ingeniør- og Handelsfirmaet Helweg-Jørgensen.

liggende, hvor den lå, så længe der blev drevet virksomhed.

Fryseboxen fungerede gennem årene godt med de nødvendige reparationer og vedligeholdelse. Der var ikke de store problemer og kun få mødte op til generalforsamlingerne, der mere var hyggemøder efter referaterne at dømme.

På et tidspunkt havde den lokale stadsdyrlæge formastet sig til at aflægge frysehuset et kontrolbesøg uden formandens viden, og han påpegede i en efterfølgende rapport, at der ikke var tilstrækkeligt rent i fællesrummet. Det fik „Højesteretten“ som Ove Rasmussen blev kaldt, til at fare i blækhuset og i næsten 1½ år skrev man frem og tilbage mellem de lokale og statslige veterinære myndigheder, Landbrugsministeriet og Fryseboxens formand om lovhjemlen for et sådant kontrolbesøg – og man blev aldrig helt enige.

Ove Rasmussen var formand for

Blovstrød Frysebox ligger stadig på hjørnet af Bakkedraget og Møllestien, men er nu tømt for fryseboxe og køleanlæg.

Frysebox-Centralen fra starten i 1950 til sin død i november 1982. Vi kan ikke se af papirerne, hvad der så skete. Kun at alle Fryseboxens papirer i marts 1983 blev afleveret til Lokalarkivet. Ved generalforsamlingen d. 8. marts 1984 blev der valgt en ny bestyrelse med Asger Andersen som formand, Anni Søborg Hansen som kasserer og Inger Rasmussen som sekretær. I august 1985 blev der skrevet ud til andelshaverne om, at det ikke havde været muligt for advokat Glud Madsen at finde de gamle andelsbeviser og love, hvorfor der skulle underskrives nye eksemplarer til medlemskartoteket. Andelsbeviserne lå godt og trygt i Lokalhistorisk Arkiv, men det var der ingen, der tænkte på. I 1988 blev Bent Schæfer valgt til formand med Inger Rasmussen som kasserer. Fryseboxen førte stadig en stille tilværelse. De nødvendige reparationer blev udført, medlemmerne betalte det udsendte girokort på 350 kr., og den

årlige afrimningsdag i maj med efterfølgende øl og vand var årets højdepunkt i andelsselskabet.

I 1998 skulle der iflg. indkaldelsen til generalforsamlingen vælges ny formand, men vi har ikke referatet, så vi ved ikke, hvem det blev. I 2000 blev Flemming Jørgensen, Birkerød formand, og man satte medlemsbidraget op til 450 kr. på grund af anlæggets alder og eventuelle udgifter ved anlæggets ophør. Man kørte på en dispensation med regenereret freon og en fryser fra 1951, og på generalforsamlingen i 2002 besluttede man at nedlægge Fryseboxen. Sidste frist for at afhente frysevarer blev sat til 1. juli 2002.

Man frygtede at fryseren skulle bryde sammen, og da man hæftede solidarisk, kunne det blive en dyr fornøjelse at få repareret den gamle fryser eller anskaffe en ny.

Der var ca. 20 medlemmer tilbage til sidst – det samme antal man var startet med i 1951.

BS □